

อ ง ค์ อัม ริน ท ร า ธี ร าช

ท้าวสັกกเทวราช ถึงความเป็นผู้ประเสริฐกว่าเทพยดา
ทั้งหลาย เพราะความไม่ประมาท บัณฑิตทั้งหลายย่อม
สรรเสริญความไม่ประมาทไม่ว่าในกาลไหนๆ บัณฑิตทั้งหลาย
ย่อมติเตียนความประมาท

องค์อัมรินทร์ราช

๒๘๒

การเจริญสมาธิภาวนาเป็นทางมาแห่งมหากุศล และ
เป็นทางลัดที่สุดของการสร้างบารมี เพื่อมุ่งตรงสู่เป้าหมายคือ
ที่สุดแห่งธรรม ทุกครั้งที่เราได้นั่งหลับตาเจริญสมาธิภาวนา
นำใจมาหยุดนิ่งที่ศูนย์กลางกายฐานที่ ๗ ธาตุธรรม เห็น จำ
คิด รู้ ในตัวของเรา จะถูกกลั่นให้ใสสะอาดบริสุทธิ์ ความบริสุทธิ์
จะเป็นทางมาแห่งความสุข ซึ่งความสุขที่เกิดจากใจหยุดนิ่งนี้
เป็นสิ่งที่มวลมนุษยชาติล้วนปรารถนา เพราะเป็นสุขที่แท้จริง
สุขที่เสรี กว้างขวาง ไร้ขอบเขต และยังเป็นเหตุให้ขจัดกิเลส
อาสวะ ชำระมลทินของใจได้อีกด้วย

พระลัมมัลมพุทธเจ้าตรัสไว้ใน ขุททกนิกาย ธรรมบท ว่า

“อปปมาเทน มหวา เทวานํ เสฏฺฐตํ คโต
อปปมาทํ ปัสสนติ ปมาโท ครหิโต สทา

ท้าวสักกเทวราช ถึงความเป็นผู้ประเสริฐกว่าเทพดา
ทั้งหลาย เพราะความไม่ประมาท บัณฑิตทั้งหลายย่อม
สรรเสริญความไม่ประมาทไม่ว่าในกาลไหนๆ บัณฑิตทั้ง
หลายย่อมติเตียนความประมาท”

หลายๆ ท่านอาจจะสงสัยว่า พระอินทร์หรือท้าวสักก-
เทวราชเป็นใคร มีจริงไหม บางครั้งเราก็ได้ยินว่า พระอินทร์ลง

องค์อัมรินทร์ราช

๒๘๓

มายังโลกมนุษย์ เพื่อฟังธรรมจากพระสัมมาสัมพุทธเจ้า เราได้ฟังเรื่องกำเนิดของพระอินทร์กันเรียบร้อยแล้ว พระอินทร์เป็นใครมาก่อน และที่ได้เป็นจอมเทพในสวรรค์เพราะทรงสั่งสมบุญอะไรไว้ และทรงอาศัยคุณธรรมอะไรจึงทำให้ไปบังเกิดเป็นพระอินทร์ ดังนั้นเรื่องราวของพระอินทร์จึงไม่ใช่เป็นเรื่องที่ปรุงแต่งขึ้นมาหรือเป็นนิยายปรัมปราที่เล่าสืบทอดกันมา หรือเป็นเพียงบุคคลาธิษฐานเท่านั้น แต่เป็นเรื่องจริงที่มีหลักฐานปรากฏในพระไตรปิฎก

ครั้งนี้ หลวงพ่อจะเล่าเส้นทาง การไปเป็นเทวดาในสวรรค์ชั้นดาวดึงส์ของท่าน ว่าได้สั่งสมบุญอะไรไว้ จึงได้เป็นจอมแห่งเทพ ให้พวกเราได้ทราบไว้ จะได้ยึดเอาเป็นแบบอย่าง ในการสร้างบารมีให้ยิ่งๆ ขึ้นไป

ในสมัยที่ท่านเป็นมนุษย์ ท่านเป็นผู้ที่ไม่ประมาทในการทำความดี ได้ทำหนทางไปสู่สวรรค์โดยประพาศวัตตบท ๗ ประการอย่างสม่ำเสมอ ซึ่งได้กล่าวไว้แล้วว่า เป็นผู้เลี้ยงดูมารดาบิดา มีปกติประพฤติดอ่อนน้อมต่อผู้ใหญ่ในตระกูล เจริญอ่อนหวาน กล่าวคำสวัสดีมิตรสหาย ละคำส่อเสียด มีปกติขจัดความตระหนี่ มีวาจาสัตย์ ครอบงำความโกรธได้ ซึ่งเป็นคุณธรรมที่มนุษย์ทั่วไปทำได้ยาก แต่ท่านก็ทำได้ยอดเยี่ยมทีเดียว

องค์อัมรินทร์ราชิราช

๒๘๔

*ในสมัยก่อนที่พระลัมมาลัมพุทธเจ้าของเราจะเสด็จอุบัติขึ้นในโลก มีชายหนุ่มคนหนึ่ง ชื่อว่า มมมานพ เป็นคนมีอริยาไคยดี มีความเสียสละ เวลาไปที่ไหน ก็จะทำสถานที่นั้นให้เป็นที่น่าอยู่่น่ารื่นรมย์ เมื่อใครมาขออยู่อาศัยในที่แห่งนั้นก็จะสละให้ด้วยความยินดี แล้วก็ไปทำสถานที่ใหม่ให้น่าอยู่อีกเมื่อทำเสร็จก็มักจะมีคนมาขออยู่อย่างนี้เรื่อยไป มาจนพืไคไม่ได้นึกโกรธ แต่กลับมองโลกในแง่ดีว่า “ช่างน่าปีติใจจริงๆ ที่คนเหล่านี้มาพักอาศัยอยู่ในที่ของเรา เราก็จะได้ความสุขไปด้วย”

รุ่งขึ้น มาณพหนุ่มถือจอบไปดายหญ้าที่ลานหมู่บ้าน ปัดกวาดบริเวณนั้น ให้เป็นสถานที่น่ารื่นรมย์ ผู้คนที่สัญจรไปมาก็อยากจะมาพักผ่อนที่ตรงนั้น ครั้นฤดูหนาวมาถึง ชายหนุ่มก็หาฟืนมาก่อไฟให้ชาวบ้านผิงกัน พอฤดูร้อนก็หาน้ำดื่มมาตั้งไว้เพื่อให้ผู้ที่เดินทางผ่านไปมาแกล่นนั้น ได้ดื่ม่น้ำแก้กระหายต่อมาท่านคิดว่า “เราควรจะสร้างศาลาให้คนเดินทาง และทำหนทางให้ราบเรียบ” ตั้งแต่นั้นเป็นต้นมา ท่านจะออกจากบ้านแต่เช้าตรู่ ถือจอบและมิดเทียวดายหญ้า ตัดกิ่งไม้ที่รกๆ เพื่อทำหนทางให้ราบเรียบ

เมื่อเพื่อนเดินทางผ่านมาเห็นเข้าก็ถามว่า “สหายเอ๋ย มา

องค์อัมรินทร์ราช

๒๘๕

เที่ยวทำอะไรอยู่แถวนี้” มฆมาณพตอบว่า “ฉันจะทำหนทางไป
สวรรค์ของฉันนะ” เพื่อนได้ฟังดังนั้นก็ชื่นชมและเกิดความเลื่อมใส
ในเจตนาดีของท่าน เมื่อเห็นดีเห็นงามด้วยจึงลงมือช่วยกัน
วันต่อมา ก็มีเพื่อนซึ่งมีความคิดตรงกันกับมฆมาณพมาช่วยงาน
เพิ่มมากขึ้น จากหนึ่งคน เป็นสองคน สามคน เพิ่มขึ้นเรื่อยๆ
จนรวมเป็น ๓๓ คน ทุกวันท่านเหล่านี้จะพากันถือจอบ ถือมีด
และอุปกรณ์ต่างๆ ออกจากบ้านด้วยใจที่ร่าเริงเบิกบาน ต่าง
ช่วยกันทำถนนหนทางให้ราบเรียบ และร่วมแรงร่วมใจกัน
ทำงานสร้างบารมีอย่างสนุกสนานเบิกบาน จนสามารถทำถนน
ไปได้ไกลถึง ๒ โยชน์ หรือประมาณ ๓๒ กิโลเมตร

ผู้ใหญ่บ้านเห็นชายหนุ่มเหล่านี้กำลังร่วมกันทำความดี
แทนที่จะอนุโมทนา กลับคิดว่า “ถ้าหนุ่มๆ เหล่านี้ยิ่งนกดกปลา
แล้วซื้อเหล้ามาดื่มกินกัน เราก็จะพลอยได้ไปร่วมด้วยบ้าง แต่
ทำอะไรก็ไม่รู้ เหนื่อยก็เหนื่อย เสียเวลาทั้งวัน” ด้วยนิสัยที่เป็น
พาลจึงขัดขวางการทำความดีของชายหนุ่มเหล่านั้น เพราะ
ระแวงว่าตนเองจะไม่ได้เป็นผู้ใหญ่บ้านอีก ชาวบ้านอาจจะให้
ชายหนุ่มเหล่านี้มาเป็นผู้นำแทน ถึงแม้ผู้ใหญ่บ้านจะขัดขวาง
อย่างไรก็ตาม ก็ไม่เป็นผลสำเร็จ เขาเหล่านั้นยังคงทำความดี
กันตามปกติ เพราะธรรมชาติของบัณฑิตย่อมไม่หวั่นไหวในการ
สร้างชาติ

องค์อัมรินทร์ราช

๒๘๖

ครั้นห้ามไม่ได้ก็คิดกำจัด ผู้ใหญ่บ้านจึงไปเข้าเฝ้า พระราชา แล้วทูลเกล้าฯ “ข้าพระพุทธเจ้าได้เห็นกลุ่มโจร กำลัง ทำความเดือดร้อนให้แก่ชาวบ้าน ขอพระองค์ทรงส่งเจ้าหน้าที่ ไปจับกุมด้วยเถิด พระเจ้าข้า” พระราชาสดับดังนั้น ทรงรับสั่ง ให้ทหารไปจับ และให้ประหารชีวิตทันทีโดยยังไม่ทันพิจารณา ด้วยการให้ช่างเหยียบ เมื่อเหตุการณ์เป็นเช่นนี้ มฆมาณพก็ บอกกับเพื่อนๆ ว่า “สหายทั้งหลาย เว้นเมตตารธรรมเสียแล้ว ที่พึ่งอื่นของเราไม่มี ท่านทั้งหลายอย่าได้โกรธเคืองผู้ไม่หวังดีเลย จะมีเมตตาจิตต่อพระราชา และช่างที่กำลังจะทำร้ายเราเถิด”

แม้ความชั่วจะไล่ช่างเข้าไปหลายครั้งก็ตาม แต่ด้วย อานุภาพแห่งเมตตา ช่างจึงไม่กล้าเหยียบ พระราชาจึงสั่ง ให้เอาเลื่อยลำแพนมาคลุมพวกเขาไว้ เพราะคิดว่าช่างเห็นคนมาก จึงไม่กล้าเหยียบ แม้เอาเลื่อยลำแพนมาคลุมไว้ ช่างก็ยังไม่กล้า เหยียบ กลับเดินถอยหลังออกไป พระราชาทรงเกิดความสงสัย จึงเรียกชายหนุ่มเหล่านั้นมาไต่ถามถึงความเป็นมาทั้งหมด

เมื่อความจริงทั้งหมดถูกเปิดเผย พระราชาทรงรู้สึก ซาบซึ้งในคุณธรรมของชายหนุ่มทั้งหลาย จึงทรงขอขมาที่ได้ ล่วงเกิน และได้พระราชทานตำแหน่งผู้ใหญ่บ้านให้มฆมาณพ ส่วนผู้ใหญ่บ้านคนเดิมพร้อมทั้งบุตรและภรรยา ก็ให้เป็นคนรับใช้

องค์อัมรินทร์ราช

๒๘๓

ของพวกเขา และทรงพระราชทานช้างเชือกนั้นให้เป็นรางวัล

เมื่อได้รับการสนับสนุนจากพระราชา มหมาณพและพวก ก็ยิ่งสร้างความดีเพิ่มขึ้น ได้ช่วยกันสร้างศาลาขึ้นในหนทางใหญ่ ๔ แยก ให้เป็นที่พักอาศัยแก่พ่อค้าและคนเดินทาง ภรรยาท่านหนึ่งของมหมาณพคือ นางสุธรรมา ก็ได้ร่วมบุญด้วยการทำหอฟ้าศาลา นางสุนันทาได้สร้างสระโบกขรณี เพื่อให้คนได้ลงอาบและต็มน้ำอย่างสบาย ส่วนนางสุจิตราได้สร้างสวนดอกไม้หอม เมื่อทั้งผู้นำประเทศคือพระราชา ผู้บริหารบ้านเมือง และหัวหน้าหมู่บ้าน ต่างชวนช่วยในการทำความดี ผลที่เกิดขึ้นก็คือ เมื่อละโลกไปแล้ว พวกเขาได้ไปบังเกิดเป็นเทพบุตร เทพธิดาบนสวรรค์ชั้นดาวดึงส์กันมากมาย

เนื่องจากมหมาณพเป็นผู้นำในการสร้างความดี อีกทั้งได้บำเพ็ญวัตรตบ ๗ ประการอย่างบริบูรณ์ และเป็นผู้ไม่ประมาท สามารถตัดกิเลสตนเองได้ ทำให้ท่านได้เป็นท้าวสักกะจอมเทพ ส่วนนางสุชาดาคิดว่าเราเป็นภรรยาของมหมาณพ เมื่อเขาทำบุญอะไรเราก็คงได้บุญด้วย จึงไม่ได้มีส่วนร่วมในการทำบุญ เมื่อละโลกไปแล้วก็ไปเกิดเป็นนกกระยาง

เพราะฉะนั้น ใครทำบุญ คนนั้นก็ได้ ถ้าไม่ทำก็ไม่ได้ เรื่องบุญบารมีนี้เราต้องสร้างเอาเอง ไม่มีใครทำแทนให้ใครได้

องค์อัมรินทร์ราช

๒๘๘

นี่ก็เป็นอีกตอนหนึ่ง เกี่ยวกับชีวประวัติการสร้างบารมีของ
พระอินทร์ว่า กว่าจะได้มาเป็นพระอินทร์นั้น ต้องฝ่าฟัน
อุปสรรคมากมายทีเดียว

พวกเรานักสร้างบารมีก็เช่นเดียวกัน ยามที่เราพบ
อุปสรรค ควรเอาเยี่ยงอย่างบัณฑิตทั้งหลายในกาลก่อน
ให้อดทนด้วยปัญญา และตั้งใจทำความดีของเราต่อไป โดยไม่
ย่อท้อต่ออุปสรรคใดๆ ทั้งสิ้น แม้ใครจะไม่เห็นด้วยกับเรา
ขอจงอดทนสร้างบารมีต่อไป อย่าหวั่นไหว โดยเฉพาะเรามี
เป้าหมายใหญ่ที่จะไปให้ถึงที่สุดแห่งธรรม จึงจำเป็นต้องสร้าง
บารมีให้เข้มข้นกว่าที่ผ่านมา แล้วเราจะสมปรารถนากันทุกคน

